

Ο Μεσογαίας Νικόλαος για τη Σαρακοστή των Χριστουγέννων

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μεσογαίας και Λαυρεωτικής](#)

Στην πρόσκληση της Εκκλησίας να ανέλθουμε πνευματικά μέσα στην περίοδο της Σαρακοστής των Χριστουγέννων αναφέρεται στο μήνυμά του ο Μητροπολίτης Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ. Νικόλαος.

“Πάντοτε η Εκκλησία, όταν θέλει να μας μύσει στον πνευματικό κόσμο, μας προκαλεί να «επαρθώμεν ενθέως», να φύγουμε από την κατάσταση που βρισκόμαστε και να ανεβούμε σε όρη πνευματικά”, σημειώνει ο Σεβασμιώτατος προτρέποντας να έχουμε το νου μας και στον διπλανό μας.

“Αυτή λοιπόν η ευλογημένη περίοδος που ξανοίγεται μπροστά μας, ξεδι-πλώνεται σαν μία μοναδική ευκαιρία για τον καθένα μας. Αυτό θα μας θυμίζουν συνεχώς οι σαράντα μέρες που ακολουθούν· και όλη μας η ζωή αυτή την ανάγκη θα επιβεβαιώνει. Σε εμάς μένει λίγο να ανοίξουμε τα μάτια μας, κάπως να διευρύνουμε την ακοή μας να ακούμε τα πνευματικά μηνύματα, για να μπορέσουμε να βρεθούμε κάποτε κι εμείς νοερά στη Βηθλεέμ, να χαρούμε με όλη μας την ύπαρξη τη Γέννηση του Χριστού, του Κυρίου και Θεού μας. Και τότε, αυτά τα Χριστούγεννα θα βεβαιώνουν ότι ο Θεός είναι «μεθ’ ημών», ότι δηλαδή βρίσκεται ανάμεσά μας· και όχι μόνο ανάμεσά μας, αλλά τελικώς και εντός ημών – «η βασιλεία του Θεού εντός ημών εστιν» (Λουκ. ιζ΄ 21). Εύχομαι να δώσει ο Θεός σε όλους μας ανεξαιρέτως να αξιωθούμε να αντικρύσουμε ύστερα από σαράντα ημέρες τον Κύριο όχι μόνο γεννώμενο στην φάτνη της Βηθλεέμ, αλλά –κυρίως– ανακλινόμενο στη φάτνη της ψυχής μας. Αμήν”, καταλήγει.

Αναλυτικά το μήνυμα:

Τις μέρες αυτές, ανοίγει ή περίοδος τῆς Σαρακοστῆς τῶν Χριστουγέννων, ἡ περίοδος τῆς νηστείας καὶ τῆς προετοιμασίας γιὰ τὴ μεγάλη ἑορτὴ τῆς Θείας Ἐνανθρωπήσεως. Ποιό εἶναι ὅμως τὸ ἀληθινὸ νόημα τῶν Χριστουγέννων; Πῶς πρέπει νὰ ζήσουμε τὴ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ; Μήπως κάτι πρέπει νὰ κάνουμε λίγο διαφορετικὸ, πὶδ οὐσιαστικὸ τὴν περίοδο ποὺ ξανοίγεται μπροστά μας; Μήπως ἡ μέριμνα τοῦ ἑορτασμοῦ κάποιες φορές σκεπάζει τὴν οὐσία τῆς ἑορτῆς;

«Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκὶ» γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὸν Τιμόθεο (Α΄ Τιμ. γ΄ 16). Ὁ Θεὸς γίνεται ἄνθρωπος, ὄχι ἄγγελος ἢ κάτι ἄλλο· ἐνδύεται τὴν δική μας φύση, τὴν ἀνθρώπινη, αὐτὴν τιμᾷ καὶ ὑπερυψώνει. Καὶ τοῦτο «ἵνα τὸν Ἀδὰμ Θεὸν ἀπεργάσῃται» – γιὰ νὰ γίνει ὁ ἄνθρωπος θεός. Αὐτὸς εἶναι ὁ προορισμὸς μας. Σὲ αὐτὴν τὴν λογικὴ εἶναι ἐντεταγμένη ἡ Ἐκκλησία μας. Μὲ φόντο αὐτὴ τὴν πραγματικότητα καταλαβαίνει τὰ Χριστούγεννα. Λέμε συχνὰ γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας προκειμένου νὰ δικαιολογηθοῦμε: «ἔ, ἄνθρωπος εἶμαι κι ἐγώ». Πόσο λάθος εἶναι μία τέτοια ἀντίληψη! Σκοπὸς μας δὲν εἶναι νὰ παραμείνουμε ἄνθρωποι, ἀλλὰ νὰ μπολιαστεῖ ἡ ἀγριὰδα τῆς ἀνθρώπινης φύσης καὶ νὰ βγάλει τὸ ἀγλαόκαρπο δέντρο τοῦ ἐνχριστωμένου ἀνθρώπου, τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔχει θεϊκὰ χαρακτηριστικά.

Πρέπει λοιπὸν νὰ γίνει λίγο ἀνάλαφρη ἡ ψυχὴ μας· νὰ ἀνέβουμε λίγο πὶδ ψηλά. Πάντοτε ἡ Ἐκκλησία, ὅταν θέλει νὰ μᾶς μυσήσει στὸν πνευματικὸ κόσμο, μᾶς προκαλεῖ νὰ «ἐπαρθῶμεν ἐνθέως», νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴν κατάσταση ποὺ βρισκόμαστε καὶ νὰ ἀνεβοῦμε σὲ ὄρη πνευματικά. Μᾶς καλεῖ νὰ πετάξουμε κάποια βάρη μας, καὶ τέτοια βάρη εἶναι οἱ ἁμαρτίες μας, τὰ πάθη μας, τὰ σκοτάδια τῆς καρδιᾶς μας. Αὐτὴ τὴν περίοδο ἃς πᾶμε στὴν ἐξομολόγηση, ὄχι ἀπλῶς γιὰ νὰ τὰ

ποῦμε ἐπειδὴ πρέπει, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἔχει ἀνάγκη ἡ ψυχὴ μας νὰ ἀκουμπήσῃ πάνω στὸ πετραχήλι τοῦ πνευματικοῦ, στὸ λέντιο τοῦ Κυρίου, καὶ νὰ καταθέσῃ ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ τὶς ἀμαρτίες καὶ τὰ κρίματά της. Νὰ πᾶμε μὲ μετάνοια ταπεινὰ καὶ νὰ ἀνοίξουμε τὴν καρδιά μας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Νὰ ποῦμε αὐτὰ ποὺ εἶναι μεγάλα καὶ ὑποδουλώνουν τὴν ψυχὴ μας, αὐτὰ ποὺ θεωροῦμε μικρὰ καὶ εἶναι ὑπουλά, αὐτὰ ποὺ συνήθως δὲν ὁμολογοῦμε οὔτε καὶ στὸν ἑαυτό μας καὶ τοῦ τὰ κρύβουμε φοβούμενοι ὅτι θὰ ἀπογοητευθοῦμε. Νὰ πᾶμε καὶ νὰ ἐξομολογηθοῦμε τὸ πῶς ζοῦμε, τί νοιώθουμε, τὶς σκέψεις ποὺ διαταράσσουν τὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς μας· ὅτι δὲν μπορούμε νὰ ὑποχωρήσουμε, ὅτι διαρκῶς κατακρίνουμε, αἰσθανόμαστε ὑπεροχικά, εἴμαστε εὐκολοὶ στὸ ψέμα, ἀδύνατοι στὴν πίστη, ἀκάθαρτοι στὴν διάθεσιν... Μπροστὰ στὸν Θεό, «ἐνώπιον ἐνωπίῳ», τὸ πρῶτο πράγμα ποὺ πρέπει νὰ πετάξουμε εἶναι οἱ ἀμαρτίες μας.

Ἐπάρχει καὶ ἓνα δεύτερο: εἶναι οἱ μέριμνές μας. Τὸ μυαλό μας εἶναι γεμάτο ἀπὸ ἐνοχλητικὰ σκέψεις. Διαρκῶς σκεφτόμαστε ἀπίστευτα πράγματα καὶ τὰ μεγαλοποιοῦμε σὰν νὰ νομίζουμε ὅτι μὲ τὴν πολλὴ σκέψιν θὰ βροῦμε καὶ τὴ λύσιν. Δὲν εἶναι ἔτσι. Μὲ τὴν πολλὴ σκέψιν χάνουμε τὴν λύσιν. Ὁ Θεὸς δὲν προσ-εγγίζεται ἀπὸ τοὺς σκεπτόμενους. Ὁ Θεὸς προσεγγίζεται ἀπὸ τοὺς προσευχόμενους, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἐμπιστεύονται, ποὺ ἀκουμποῦν μὲ τὴν καρδιά τους πάνω Του. Γι' αὐτὸ καὶ μᾶς ζητάει νὰ μὴν εἴμαστε πολυμέριμνοι. Θὰ ἔλθουν τὰ Χριστούγεννα καὶ ἡ ἀπειλὴ τῶν μεριμνῶν θὰ εἶναι πολὺ μεγάλη: Πῶς θὰ γιορτάσουμε; Τί θὰ μαγειρέψουμε; Τί δῶρα θὰ ἀγοράσουμε; Ὅλες αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες καλὸ θὰ εἶναι νὰ τὶς τακτοποιήσουμε μίαν ὥραν ἀρχύτερα μὲ τὸν ἀπλούστερο τρόπο, γιὰ νὰ ἀποφύγουμε, μεριμνώντας καὶ φροντίζοντας γιὰ αὐτά, νὰ χάσουμε τὰ μεγάλα. Πρέπει λοιπὸν μαζὶ μὲ τὸ βάρος τῶν ἀμαρτιῶν μας νὰ ἀποθέσουμε, νὰ βάλουμε στὴν ἄκρην, καὶ τὸ βάρος τῶν μεριμνῶν μας. «Πάσαν τὴν βιοτικὴν ἀποθώμεθα μέριμναν», ψάλλουμε στὴ θεία λειτουργία. Ἄς τὰ ἀφήσουμε λοιπὸν λίγο στὴν ἄκρην ὅλα αὐτά, ὥστε νὰ μείνουμε στὰ βασικά, στὰ ἀναγκαῖα.

Καὶ ἓνα τρίτο πράγμα, πολὺ σπουδαῖο: Ὅσοι μπορούμε –καὶ ὅλοι λίγο ἢ πολὺ μπορούμε– νὰ σκεφθοῦμε τὸν διπλανό μας. Αὐτὸν ποὺ μπορεῖ νὰ μὴν ἔχει δουλειά, ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι ἄρρωστος... Τί ὠραῖο πράγμα εἶναι νὰ μὴν ἀρκεστοῦμε στὸ «ἔ, θὰ τὸν βοηθήσῃ ὁ Θεός» ἢ στὸ «ἂς τὸν βοηθήσουν κάποιοι ἄλλοι», ἀλλὰ ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἀλάφρωμα τῆς δικῆς μας τσέπης! Τί μεγάλη εὐλογία τὸ νὰ βαστάξουμε λίγο καὶ τὰ ὑλικά βάρη τῶν ἄλλων, ἂν μπορούμε καὶ ἂν ἔχουμε αὐτὴ τὴν δυνατότητα! Τί ὁμορφὸ ἀντὶ νὰ σπατα-λήσουμε σὲ κοσμικὰ καὶ κούφια δῶρα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸν θησαυρὸ τῶν οἰκονομιῶν μας, νὰ δώσουμε λίγο μέσα ἀπὸ αὐτὸν αἰσθήματα ἀγάπης σὲ ἱεροὺς σκοπούς, σὲ ἀναγκαιοῦντες ἀδελφούς μας, ὥστε κάτι νὰ κάνουμε καὶ γιὰ τὴ δικὴ μας ψυχὴ.

Αὐτὴ λοιπὸν ἡ εὐλογημένη περίοδος ποὺ ξανοίγεται μπροστά μας, ξεδι-πλώνεται σὰν μία μοναδικὴ εὐκαιρία γιὰ τὸν καθένα μας. Αὐτὸ θὰ μᾶς θυμίζουν συνεχῶς οἱ σαράντα μέρες ποὺ ἀκολουθοῦν· καὶ ὅλη μας ἡ ζωὴ αὐτὴ τὴν ἀνάγκη θὰ ἐπιβεβαιώνει. Σὲ ἐμᾶς μένει λίγο νὰ ἀνοίξουμε τὰ μάτια μας, κάπως νὰ διευρύνουμε τὴν ἀκοή μας νὰ ἀκοῦμε τὰ πνευματικὰ μηνύματα, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ βρεθοῦμε κάποτε κι ἐμεῖς νοερὰ στὴ Βηθλεέμ, νὰ χαροῦμε μὲ ὅλη μας τὴν ὕπαρξη τὴ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ μας. Καὶ τότε, αὐτὰ τὰ Χριστούγεννα θὰ βεβαιώνουν ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι «μεθ’ ἡμῶν», ὅτι δηλαδὴ βρίσκεται ἀνάμεσά μας· καὶ ὄχι μόνο ἀνάμεσά μας, ἀλλὰ τελικῶς καὶ ἐντὸς ἡμῶν – «ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ἡμῶν ἐστίν» (Λουκ. ιζ’ 21).

Εὐχομαί νὰ δώσει ὁ Θεὸς σὲ ὅλους μας ἀνεξαιρέτως νὰ ἀξιωθοῦμε νὰ ἀντικρύσουμε ὕστερα ἀπὸ σαράντα ἡμέρες τὸν Κύριο ὄχι μόνο γεννώμενο στὴν φάτνη τῆς Βηθλεέμ, ἀλλὰ –κυρίως– ἀνακλινόμενο στὴ φάτνη τῆς ψυχῆς μας. Ἀμήν.

Σαρακοστὴ Χριστουγέννων 2021